

**The Woman
with the
Velvet Necklace**

Alexandre Dumas

The Woman with the Velvet Necklace

Alexandre Dumas

[Download now](#)

[Read Online](#)

The Woman with the Velvet Necklace

Alexandre Dumas

The Woman with the Velvet Necklace Alexandre Dumas

The weird and fanciful episode of which Dumas has made Ernst Theodor Wilhelm Hoffmann the hero is in Hoffmann's own peculiar vein, and might well have been a conceit of the gifted German himself, "who is chiefly celebrated," says Dr. Hedge, "for his successful use of the magic and demoniac element in fiction." Alexandre Dumas (also known as Dumas pre) (1802-1870) was one of the most famous French writers of the 19th century. Dumas is best known for the historical novels *The Three Musketeers* and *The Count of Monte Cristo*, both written within the space of two years, 1844-45, and which belong to the foundation works of popular culture. Dumas' works are fast-paced adventure tales that blend history and fiction.

The Woman with the Velvet Necklace Details

Date : Published November 1st 2002 by Fredonia Books (NL) (first published 1850)

ISBN : 9781410100481

Author : Alexandre Dumas

Format : Paperback

Genre : Classics, Cultural, France, Historical, Historical Fiction

 [Download The Woman with the Velvet Necklace ...pdf](#)

 [Read Online The Woman with the Velvet Necklace ...pdf](#)

Download and Read Free Online The Woman with the Velvet Necklace Alexandre Dumas

From Reader Review The Woman with the Velvet Necklace for online ebook

Alessandro Alegrette says

A inclusão de Dumas no terreno do gótico sobrenatural

Alexandre Dumas é mais conhecido como autor de "Os Três Moqueteiros" e "O Conde de Monte Cristo" considerados livros clássicos no gênero aventura. Por isso, foi uma surpresa quando descobri esta antologia reunindo duas novelas, onde o autor francês faz sua inclusão no universo gótico.

Na primeira "1001 Fantomas" encontramos uma estrutura narrativa parecida com "Noites na Taverna", de Álvares de Azevedo e como o título sugere um inusitado diálogo intertextual com "As Mil e uma noites". Ou seja, temos uma história que dá origem a outras histórias, sendo em que em todas há ênfase em motivos sobrenaturais tais como aparições fantasmagóricas, duplos e vampiros e sempre terminam com impactantes cenas de horror.

Na segunda novela "A mulher da gargantilha de veludo" o protagonista é E. T. Hoffman, um dos expoentes do movimento romântico, descrito com o mesmo excesso de sensibilidade que caracteriza alguns dos personagens de suas histórias fantásticas.

Apesar do desenvolvimento um pouco mais lento, a narrativa surpreende pela forma como descreve os eventos sobrenaturais que por seu aspecto surreal, onde não é possível estabelecer um limite entre o real e o imaginário. Assim, ela encontra ressonância com "O Homem Areia", conto considerado uma das obras-primas do autor alemão, estabelecendo-se uma relação intertextual entre as duas narrativas.

Dumas, por meio de uma escrita irônica, utiliza a estética do horror para criticar duramente o chamado "Regime de terror", na França que gerou drásticas mudanças sociais e, principalmente, espalhou o medo e a desconfiança entre os parisienses, que por qualquer motivo se sentiam ameaçados, literalmente de perderem a cabeça.

Dessa forma, esta inclusão de Dumas ao universo gótico sobrenatural resulta em uma leitura muito prazerosa, que demonstra sua habilidade em contar histórias, mesmo que estas sejam assustadoras como as que integram essa coletânea.

Maja - BibliophiliaDK ? says

Lately Alexandre Dumas has become one of those authors where I just read everything I can get my hands on. So when I found this book at my local second hand book shop I picked up without a second thought. But unlike the previous books I've read this seemed a bit of a let down. Not bad per say. Just not as great as the others. I found it to be too lofty, too poetic. It didn't really feel like Dumas, so to say. It felt like a 'higher' version of him, that didn't really do him any good. I was grateful to have a prior knowledge of both Greek and Roman mythology, else a lot of this books descriptions would have been lost on me. Somehow it was as if this book tried to more than what it really was - a good story.

Andrei Tama? says

"Cu firea lui de poet, era greu s? distingi suferin?ele reale de cele imaginare."

Prologul romanului lui Alexandre Dumas reprezint? de departe cea mai bun? transpunere a principiilor

literare romantice pe care am citit-o vreodată? (și s-au adunat câteva opere reprezentative...). "Arsenalul", primul capitol, reprezintă de fapt rama întâmplărilor ulterioare narate. Și, în ciuda faptului că opera nu este mai deloc cunoscută, ea rămâne, cu o desăvârșită finețe a analizei, viața pictorului, a muzicianului și, deopotrivă, a poetului E.T.A Hoffmann.

Cu o înclinare (sau mai degrabă o aplecare, să-i spunem) spre libertinajul intelectual, el își părăsește orașul natal la o vârstă fragedă, ieșind de sub tutela autoritară a unchiului său și fugă, inițial, într-un oraș unde activează ca pictor anonim.

Intriga romanului este constituită de dragostea de la început purtată de protagonistului pentru Antonia, fiica marelui dirijor Gottlieb Murr. Portretul moral al personajului feminin relevă o inocență și un spirit sensibil de o amploare aproape cosmologică.

Ca orice artist al vremii, Hoffmann nu rezistă tentației de a vizita Parisul, în ciuda faptului că devenise aproape o semisferă androgenică, în raport cu Antonia, el jurându-i acesteia că îi va fi credincios și nu va juca la ruletă (sursă din care obținuse banii pentru călătorie), iar aceasta, la rândul ei, îi dăruiește un medalion. Problema care se ivește este reprezentată însă de considerența istorică: ne aflăm în atât de înfloritorul (în aparență) an 1793, în Franța, după decapitarea lui Ludovic al XVI-lea și al întregului suflu aristocratic). Tânărul nostru este puternic răvășit (el, un pictor!) de scena ghilotinării contesei Du Barry (momentul cel dintâi al declinului psihologic).

Pe de altă parte, Hoffmann jurase pe viața iubitei lui ("tot ce am mai scump pe lume") că nu va juca la jocurile de noroc și că îi va fi credincios. Însă tânărul nostru, ca orice spirit de artist, este un spirit dispersat, un "poet al cărui facultăți cerebrale erau mereu supralicite, imaginația de nebunie se năruia într-untrul său cu vuietul insuportabil al unui zid care crapă", prins în mângâia elanurilor tinerești, nu reușește să-și înjurământul.

Patima protagonistului pentru jocurile de noroc este un prilej pentru surprinderea efectelor, în plan moral, ale obsesiei efemere pentru bani. Dumas pictează portretul jucătorului într-o manieră inedită, iar fețele vin în sprijinul tezei sale.

Finalul, ultimul capitol, capitolul proporiilor hiperbolice prin nebunia (atât cu sens propriu, cât și cu sens secundar) pe care o propagă, lăsând în percepția cititorului un gust inefabil, însă asta este o altă "poveste" care e musai a fi descoperită. :)

"Nodier cheltuia pe cărți toți banii pe care-i câștiga. Se întâmpla deseori să plece de acasă spre a împrumuta două-trei sute de franci absolut necesari în gospodărie și să se întoarcă, purtând în mâini, radios, o carte rară, și, bineînțeles, fără niciun ban."

"Hoffmann era un amant cărui dispoziție se schimba uneori de la o clipă la alta."

Astfel, opera "*La picioarele eșafodului*" ("*La femme au collier de velours*") rămâne o capodoperă (încă nu pe meritul ei răspândit?), circumscrisă uriașului volum care s-ar putea numi "Suferințele artiștilor".

Irène Wadowski uliasz says

Pas de 5ème étoile à cause d'une première partie trop longue. Pourquoi être remonté aussi loin dans ses souvenirs ? La seconde partie - soit l'histoire en elle-même, est superbe. Image de la chute d'un honnête jeune

homme à cause de différentes tentations. Cela m'a fait penser un peu à Faust.

andrei says

I don't understand who is the plagiarist here: Washington Irving with his 'The Adventure of the German Student' or Dumas and 'LA FEMME AU COLLIER DE VELOURS'. Either way I didn't enjoy it: all those mystery/spooky/magical/horrorish events where that doctor is involved, the fatidic numbers, the supernatural stories in the Arsenal, the moral lesson about gambling, the bad dialogue between Hoffman and Arsène, and the fact that Irving spoiled it for me in just 8 pages. No thanks!

Melainebooks says

Quelques longueurs malgré un récit court et un peu trop versé dans le fantastique à mon goût.

Emmie says

Je devais le lire pour l'école.

Elena T. (Eleanor26th) says

La storia della "Donna dal collier di velluto", scrive Dumas, gli fu narrata dallo scrittore fantastico Nodier, in punto di morte. Ne è protagonista un altro grande della letteratura fantastica europea: Ernst Theodor Hoffmann. Con Dumas è pressochè inevitabile fare paragoni con i celebri scritti (tra tutti il meraviglioso "Conte di Montecristo") che hanno caratterizzato la sua popolarità.

La donna dal collier di velluto ha un incanto diverso dal consueto, un fascino che getta le basi solidamente in un genere che solitamente non predilige. Ernst Theodor Hoffmann, arrivato a Parigi durante i giorni del Terrore, conosce una bella e misteriosa ballerina. Riesce sì a conquistarla ma conseguentemente scopre il terribile segreto che nasconde dietro il nastro di velluto viola che le adorna il pallido collo, che converge in un finale sconvolgente.

Indubbiamente qualcosa che coraggiosamente si discosta dal solito Dumas.

"Innanzitutto, signora, Parigi è Parigi; vale a dire, una sorta di tempesta dove si perde la memoria di tutte le cose in mezzo al rumore che provoca il mondo correndo e la terra ruotando."

Filippo Sottile says

Charles Nodier, sul letto di morte, racconta ad Alexandre Dumas una storia riguardante la giovinezza di

Rikke says

This was by no means the classic Dumas novel, I had expected it to be. On the contrary this was an interesting mix of genres and writing techniques, I have never before stumbled upon while reading Dumas.

Of course the general writing style was the same; otherwise I would have been heartbroken. Dumas was a master in his field of writing, creating extravagantly composed sentences, complex and richly decorated with useless adjectives. And I do mean that as a good thing.

What made this novel different, however, was the very artistic use of intertextuality. It was filled with 'real' references to famous writers and their writings, mythology and general history. An extensive knowledge of french culture is indeed an advantage in understanding the point of the novel. But I actually liked the challenge it presented.

I loved the opening scene and the beautiful characterization of the well-know bibliophile Charles Nodier. It was like peeping into a keyhole and getting an inside-view of the important man. And also I tend to fall in love with intense descriptions of book-obsessed men. But then again, who doesn't?

I also loved the ending scene. It was so haunting, almost gothic, and the message it presented sent shivers down my spine. It was extremely well composed (as is always the case with Dumas).

The story was a bit slow-paced and it seemed like Dumas was focusing more on the French Revolution in general than the story itself. Of course the historical criticism is an important aspect of the novel, but sometimes it felt like the historicism was slowing the plot rather than making a point.

All in all, I'm very happy that I chose to read this novel. It offered an entirely new angle on Dumas' writing, showing a less dramatic but more poetic side of him, suggesting a new depth in his work that I have overlooked until now. In many ways reading this was an eye-opener.

Andrea Madriz says

Not so good
